(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

3

"వంశీ అంటే శంభుమూర్తి మేష్టారి ట్యూషన్ కి వచ్చేవాడూ? ఆ అబ్బాయే కదూ! పాపం.. ఓ సారి కొట్టాను తనని. " అడిగింది గౌతమి.

"కొట్టావా!! ఎప్పుడూ?! అయినా నువ్వు ఫేస్ బుక్ లో యాడ్ చేసుకోలేదా? చేసుకున్నానన్నావూ?" ఆపిల్ ముక్కలను ప్లేట్ లో సర్దుతున్నదల్లా ఆగి కళ్ళింతలు చేసుకుని మరీ అడిగింది మహతి.

"**ప్చ్**.. లేదు. నేను ఫేస్ బుక్ అంతలా వాడను. అయినా మనం మాట్లాడుకోగానే నువ్వు మనవాళ్ళున్నారు FB లో.. అని గబాగబా వంద పేర్లు చెప్పేస్తే ఏం చెయ్యాలో తెలీక ఊ కొట్టాను." అనేసి మహతి మొహం వైపు చూసి నాలిక కొరుక్కుని "సారీ.." అని నవ్వేసింది.

మహతి పకపకా నవ్వేసి "ఏంటో.. అలా అలవాటైపోయింది. నన్ను వంశీ 'రైలూ రైలూ..' అంటాడిందుకే ." ప్లేట్ తెచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టి కూర్చుంది.

"రైలు..?" కనుబొమలెత్తి చూస్తూ ఓ ఆపిల్ ముక్క తీసుకుని "థాంక్స్!" చెప్పింది.

"ఊ రైలే.. ఇలా గబగబా అవతలివాళ్ళ ని ఆపేసి మరీ మాట్లాడేస్తూంటే..." ఎడం చెయ్యి పైకి లేపి.. కళ్ళు శాంతంగా మార్చి "ఓయ్.. ఆగలాగ.. రైలూ రైలూ.. అంటాడు." అభినయించింది మహతి.

గౌతమి పకపకా నవ్వింది.

"శంభుమూర్తి మాష్టారి ట్యూషన్ లో వంశీ యే కానీ, ఎప్పుడు కొట్టావ్ పిల్లా?"

"ఎప్పుడోలే.. కాళ్ళీడుస్తూ నడుస్తున్నాడని తిట్టేదాన్ని ఎప్పుడూ.. ఆ కోపంతో ట్యూషన్ బయట పెట్టిన నా చెప్పులు కాలువలో పడేలా తోసేసాడోరోజు. లాగిపెట్టి కొట్టాను. చాలా రోజులు మాట్లాడుకోలేదు. మళ్ళీ ఎప్పుడు మాట్లాడానో కూడా గుర్తు లేదు. కొట్టడం మాత్రం బాగా గుర్తుంది." నవ్వింది.

"భలే సిల్లీగా ఉంటాయ్ కదూ ఇప్పుడు గుర్తు చేసుకుంటే! అయినా అవి గోల్డెన్ డేస్ లే. ఏ బాధా, బాధ్యతా ఉండేది కాదు."

"ఇప్పుడేం బాధలున్నాయేంటీ.." అంటూ లేచి కిచెన్ లోకి వెళ్ళి "సాల్ట్ ఎక్కడుందీ.. "అడిగింది గౌతమి.

"స్టౌ పక్క అలమరలోనే.. ఎందుకూ?"

సాల్ట్ షేకర్ వెతికి తెచ్చుకుని ప్లేట్ లో ఉన్న ఆపిల్ ముక్కల్లో ఒక వైపు ముక్కలమీద కొద్దిగా చల్లుతూ.. "ఇలా బావుంటాయ్ ఆపిల్ ముక్కలు. ట్రై చేసావా ఎప్పుడైనా? అటువైపు చల్లలేదు. ఇన్ కేస్ నీకు నచ్చకపోతే.." చెప్పింది.

తిని చూసి "ఊ.. బావుంది కదా!" అంది మహతి.

"అన్ని రకాల ఆపిల్స్ కీ బావుండవు. కొంచెం పిండిగా ఉండే రకమైతే ఇలా బావుంటుంది. హేయ్.. ఒంటిగంటన్నర! పైకి వెళ్దామా?"

మహతి స్వెటర్ తొడుక్కుని, మొబైల్, కీస్ తీసుకుని జేబులో వేసుకుని చెప్పుల్లో కాళ్ళు దూర్చింది. వెనుకే నడిచింది గౌతమి.

***

డిసెంబర్ చలి దట్టంగా నగరాన్ని కమ్మేసింది. వీధులన్నీ నిశబ్దంగా ఉన్నాయ్. టార్చ లైట్, ఒక బొంత, రెండు శాలువలూ మోసుకుంటూ మూడో అంతస్థు పై డాబా మీదకి వేసిన ఇనుప మెట్ల మీద నుంచి జాగ్రత్తగా పైకెక్కారిద్దరూ. చలి కొరికేస్తోంది. మహతి ఉత్సాహంగా ఆకాశం నలువైపులా చూసింది. గౌతమి వణుకుతున్న చేతుల్ని రుద్దుకుని చెంపలకానించుకుంటోంది. స్కార్ఫ్ ఇంకాస్త బిగుతుగా మొహం చుట్టూ కప్పుకుని పిట్టగోడకానుకుని నిలబడింది.

"జలుబు చేసేస్తుందేమో నీకు.. కనీసం గంట ఉండాలి." నొచ్చుకుంటూ చెప్పింది మహతి.

"ఏం పరవాలేదు. మొక్క మొలిచిపోంలే."స్వెటర్ పై గుండీలు పెట్టుకుంది.

తను అన్నమాటే.. మొక్కమొలిచిపోమని! మహతికి కాస్త ఉత్సాహం వచ్చింది.

"ఇవాళ పదమూడు కదా.. మూడు గంటలకి మంచి Meteor shower ఉంటుందని చెప్పారు. అప్పటిదాకా వద్దులే. కాస్త కనిపించగానే వెళ్ళిపోదాం." నేల మీద దళసరిగా ఉన్న బొంత పరుచుకుని వెల్లకిలా పడుకుంటూ చెప్పింది మహతి.

"ఇందాకా ఉన్నాక మళ్ళీ కాస్త చూసి వెళ్ళడం దేనికీ.. కబుర్లు చెప్పుకుంటూంటే టైం తెలీదు. చెప్పు.. ఇలా కింద పడుకునే చూడాలా?" గౌతమి తనూ మహతి పక్కనే పడుకుంటూ శాలువ కప్పుకుని అడిగింది.

"కళ్ళకి చీకటి అలవాటవ్వాలి.. కనీసం ఓ అరగంట. అప్పుడే క్లియర్ గా చూడగలం. shooting stars.. gemini constellation నుంచి వస్తాయ్. మిగిలిన Meteor showers తో పోలిస్తే ఈ geminids స్పీడ్ తక్కువ. అందుకని మన కళ్ళకి చక్కగా కనిపిస్తాయన్నమాట. ఓయ్.. బోర్ కొట్టిస్తానేమో! అవన్నీ కాదు కానీ.. దీపావళి జువ్వల్లా దూసుకొచ్చేస్తాయ్. పచ్చగా మెరుస్తూ..! చూడు. చాలు." మహతి గుండెల మీద చేయివేసుకుని ఆకాశం వైపు ఇష్టంగా చూస్తూ చెప్పింది.

"ఈ స్టార్ గేజింగ్ ఎప్పటి నుంచీ చేస్తున్నావ్?"

"చిన్నప్పటినుంచీ చాలా ఇష్టం.లోకల్ ఆస్ట్రానమీ క్లబ్ లో మెంబర్ని." మహతి కొంచెం గర్వంగా చెప్పింది.

"చుక్కల్ని లెక్కెడితే సూరీడుకాయలొస్తాయని చెప్పేది బామ్మ." నవ్వింది గౌతమి.

"హ్హహ్హహా.. అవును. అనేవారు. అటు చూడు.. చిన్న చుక్క ఎలా మినుకుమంటోందో ఉత్తరం వైపు.. అలా చూస్తూంటే అది మనకేదో

చెప్తున్నట్టే అనిపిస్తుందేం! కాస్త పరిచయం పెరిగాక కొత్తవాళ్ళతో మన గురించి మనం ఎలా కొంచెం కొంచెంగా చెప్పుకుంటామో.. అచ్చం అలాగే ఎన్నో రహస్యాలు చెప్తుంది ఆకాశం. సైన్స్ చదవక్కర్లేదు. సహనం.. ఇష్టం.. ఇవున్నవాళ్ళ కి.. ఆకాశం ఓ అద్భుతం." కలలో మాట్లాడుతున్నట్టు చెప్తోంది మహతి.

"ఊ.."

"నీకు బోర్ కొడుతుందేమో! నువ్వేమైనా చెప్పు."

"ఉహూ.. లేదు. వింటున్నాను."

"చుక్కలు చాలా పంక్చువల్. ఎదురుచూస్తున్నామని తెలుసు వాటికి.. లవ్ లో పడ్డ కొత్తల్లో అనుకున్న టైంకి మీటింగ్ ప్లేస్ కి వచ్చేసినట్టు వచ్చేస్తాయ్!"

"హ్హహహ్.. అనుకున్న టైం కంటే ముందుగా వస్తారు ప్రేమలో పడ్డ కొత్తల్లో.."

"ఓహ్హో.. చెప్పు చెప్పు.." మోచేత్తో గౌతమిని తాకి నవ్వింది.

"**ప్చ్**.. ఉహూ.. జనరల్ నాలెడ్జ్."

"ఓయ్.. నిజం చెప్పూ. Come on Girl..!"

"లేదన్నాను కదా. నువ్వు చెప్పు. ఎనీ వన్ స్పెషల్?"

"ఊ..Mr. Night Sky! Love of my life!" చేతులు పైకెత్తి ఆకాశాన్ని కౌగిలించుకుంటూ చెప్పింది మహతి..

"అబ్బ చా! నమ్మమంటావా?" గౌతమి తలతిప్పి నవ్వుతూ అడిగింది.

గౌతమి వైపుకి తిరిగి మోచేతిని తలకింద పెట్టుకు పడుకుని "పాతికేళ్ళప్పుడు పడ్డాను పీకల్లోతు ప్రేమలో.. ఆకాశంతో. ఆ తరువాత ఎందరు కనిపించినా ఆకాశమంత ప్రేమ దొరకలేదు. అలా స్వయంవర పరీక్షలో నెగ్గాడు Mr. Night Sky!" గలగల్లాడింది మహతి.

"నువ్వు చెప్పవు కానీ.. పోనీ ఆకాశం కథైనా చెప్పు. వింటాను." తనూ మహతి వైపు తిరుగుతూ శాలువా మరింత బిగించి అడిగింది గౌతమి.

వెల్లకిలా తిరిగి చూస్తూ "మనకి ఇరవై ఏడు నక్షత్రాలు కదా.. ఇరవై ఎనిమిదోది అభిజిత్ నక్షత్రం అని చెప్తారు. దాన్నే వేగా అంటారు. Star Vega.. the brightest and most beautiful..! Carl Sagan రాసిన Contact అనే నోవెల్ చదివానప్పుడే. అందులో ఈ వేగా నుంచి మెసేజెస్ రావడం.. అదీ చదివి సరదాగా అనిపించింది. వేగా నుండి భూమికి ఒక లైట్ రే రావడానికి సరిగ్గా పాతికేళ్ళు పడుతుంది. అప్పుడు నా వయసు సరిగ్గా పాతిక. అంటే ఆ ఏడాది వేగా నాకు కనిపిస్తే.. ఆ లైట్ నేను పుట్టినప్పుడు బయలుదేరినదన్నమాట! సౌండ్స్ క్రేజీ కదా.. నాకైతే ఎక్సైటింగ్ గా అనిపించింది. జులై లో కనిపించింది వేగా.. భలే థ్రిలింగ్ గా అనిపించింది. నేను పుట్టినప్పుడు వెలువడిన లైట్ రే! పాతికేళ్ళు ప్రయాణం చేసి మళ్లీ నా కంటబడింది. నా బర్త్ లైట్ అది. అలా చూడాలని ఎదురుచూడడం బాగా నచ్చింది. ఆకాశం మోసం చెయ్యదు. ఏడిపించదు. వస్తానన్న టైం కి వచ్చేస్తాయ్ స్టార్స్.. ఏ

మబ్బులైనా ఉంటే.. అది కూడా మనకి కనిపిస్తుంది కదా.. నమ్మొచ్చు. హే.. అదిగో షూటింగ్ స్టార్.. మొదలయిందోచ్.. వచ్చేస్తున్నాయ్ జెమినిడ్స్..!" సర్దుకు పడుకుంది.

కాసేపు మౌనం.. ఉండుండీ ఆకాశంలో జువ్వల్లా దూసుకుపోతున్న చుక్కలు. కొన్ని ఒంటరిగా.. కొన్ని కలిసికట్టుగా.. పచ్చగా మెరుస్తూ.. నల్లని ఆకాశంలో రహదారులు వేస్తూ.. స్వచ్ఛంగా తళుకులీనుతూ.. కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్న ఆ ఆడపిల్లల కోసం గంధర్వులెవరో ఆకాశమార్గాన పంపుతున్న సందేశాల్లా..

"రవి.. ఓ ఫ్రెండ్ ద్వారా పరిచయం.. మూడేళ్ళు .. అంతా చాలా బావుండేది. నేనంటే ప్రాణమని చెప్పేవాడు. నీలాంటి తెలివైన అమ్మాయికి ఎంత తెలివైన పిల్లలు పుడతారో! అనేవాడు. పిల్లల పేర్లు కూడా ఎంచేసుకున్నాం. పెళ్ళికి పెద్దవాళ్ళని ఒప్పించాలని చాలానే ప్రయత్నించాడు." ఆగింది మహతి.

ఉన్నట్టుండీ మొదలైన విషయాన్ని అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఊ కొట్టింది గౌతమి.

"కంటికి కనిపించకుండా.. మన లోనూ, మన చుట్టూ ఉండేది గాలి ఒక్కటే కాదు గౌతమీ.. మొహమాటం, మూర్ఖత్వం.. ఇవి కూడా. కంటికి కనిపించవు. చాలా పవర్ఫుల్! జీవితాలను నడిపిస్తాయ్, మార్చేస్తాయ్ కూడా! మొహమాటం రవికి ఉంది. మూర్ఖత్వం వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలకి ఉంది. కులం కాని పిల్లని చేసుకుంటే చస్తామని బెదిరించారు. రవి లొంగిపోయాడు. చాలా మామూలు కథే. కానీ నా కథ కదా! నా వరకూ నా జీవితమంత కథ."

"ప్చ్.."

"నేనేమైనా అయిపోతానేమో అని భయపడ్డాడు. ఒకే మాట చెప్పాను. నాలాంటి అమ్మాయికి పుట్టే పిల్లలెంత తెలివైన వాళ్ళవుతారో అన్నావు కదా! నా చదువు, నా తెలివితేటలు, నా జీవితం వృధా చేసి ఏదైనా చేసేసుకుంటానని మాత్రం బెంగపడకు. బతికే ఉంటాను. అన్నాను. సంజాయిషీ ఇచ్చాడు.. పేరెంట్స్ అంటే తనకెంత ఇష్టమో.. వాళ్ళని ఎలా కాదనలేకపోతున్నాడో బ్లా బ్లా బ్లా.. రవి తో చెప్పాను. నువ్వంటే నీ పేరెంట్స్ కి అంత ప్రేమ లేదనుకుంటా. ఉంటే నీ ఇష్టాన్ని కాదనరు. మేబీ, నీకే నేనంటే అంత ప్రేమ లేదేమో. ఈ చస్తాననే మంత్రం మీవాళ్ళు చదివినట్టు, నా కోసం నువ్వు చదవలేకపోయావు చూసావా? అన్నాను. ప్రాక్టికల్ డిఫికల్టీస్ గురించి చెప్పుకొచ్చాడు. ఎనీవేస్.. ఎవరి అభిప్రాయాలు వాళ్ళవి. నాకైతే పెద్ద విషయమే ఇది. *I swear by my life and my love of it that I will never live for the sake of another man, nor ask another man to live for mine."* దూసుకుపోతున్న చుక్కలు మహతి కళ్ళల్లో మెరుస్తున్నాయి.

"Atlas shrugged?"

"ఊ.. నా మంత్రా అయిపోయిందిప్పుడీ లైన్.." చెప్పింది మహతి అభావంగా.

" Life goes on.."

"అవును. ఏదీ ఆగదు. మనసుకి నచ్చిన, సరైన జోడీ ని ఎంచుకోవడంలో మిగిలిన జంతువుల్లా మనకి స్వాతంత్ర్యమూ లేదు. ఆసక్తి

లేదు. జీవితం ఎటు పోతే అటు.."

"మనం సంఘజీవులం మరీ! హేయ్.. చూడు చూడు.. " జల్లుగా నేలకి దిగివస్తున్న చుక్కలదారిని చూపించింది గౌతమి.

"వావ్.. ఇప్పుడు ఆకాశాన్ని ఇలా ఫోటో తీసుకుని అలా బెడ్రూమ్ సీలింగ్ కి అతికించేసుకోగలిగితే బాగుంటుందేం.."

"కేమెరా కన్నుకి కనిపించనివి మన కళ్ళకి కనిపిస్తాయ్.. ప్రపంచంలోకెల్లా పవర్ఫుల్ లెన్స్ హ్యూమన్ ఐ.. టెక్నికల్ గా కాదు. ఆ కన్ను వెనుక ఉన్న హృదయం వల్ల." చెప్పింది గౌతమి.

"ఓ ఫోటో గ్రాఫర్ చెప్పాల్సిన మాటలేనా ఇవీ! కవిత్వం మాట్లాడుతున్నావ్.." మహతి నవ్వింది.

"హహ్హహా.. ఫోటోగ్రాఫర్ కి కవిత్వాన్ని చూడడం రావాలి మరి. అయినా ఈ ఆకాశం చూస్తే ఎవరికైనా కవిత్వం వచ్చేస్తుందిలే."

రెప్పకొట్టడం మరచిపోయిన నిశబ్దం కాసేపు.

" థాంక్స్ పిల్లా.." కళ్ళార్పకుండా ఆకాశంలో దీపావళిని చూస్తూ మహతి చేతిని సున్నితంగా నొక్కి వదిలింది.

***

"అర్ధరాత్రి దాకా నువ్వు టిక్కూ టిక్కూ మంటూ లేప్టాప్ నొక్కుకుంటూ, పాటలు వింటూ కూర్చుంటే.. నాకొక్కర్తికీ అక్కడ నిద్ర పట్టి ఛావదు." మేడ మీద నుండి తొంగిచూస్తూ విసుగ్గా చెప్పింది సీమ.

"ఇంకో అరగంట పడుతుంది సీమా.. బెడ్రూమ్ లో లైట్ వేస్తే నిద్రపోవని ఇక్కడ కూర్చున్నాను." తలెత్తకుండా చెప్పాడు.

"రేపు చేసుకోవచ్చులే.."

"**ప్చ్**.. కుదరదమ్మా.."

"స్టార్ గేజింగ్ కుదిరేదేమో కదా.. అది పిలిస్తే.." అది అనే మాటని నొక్కిపలికి సాధించుకున్న ఆనందం ఆమె కళ్ళలో..

"....."

"నేను తప్ప ప్రపంచంలో ప్రతీ అడ్డమైన విషయం ముఖ్యమే.. " మెట్ల మొదట్లో ఉన్న ఫ్లవర్ పాట్ ని మెట్లమీదనుంచి బలంగా తోసేసి బెడ్ రూమ్ లోకి వెళ్ళిపోయింది విసురుగా..

పెద్ద శబ్దంతో దొర్లుకొస్తున్న బ్రాస్ వేజ్ ని చూస్తూ పిడికిలి బిగించాడు వంశీ. అసహనంగా లేప్టాప్ తీసి పక్కన పెట్టాడు. లేచి మెట్లదాకా వెళ్ళి , విరమించుకుని.. వెనుతిరిగి వీధి తలుపు తీసాడు. చలిగాలి రివ్వున లోపలికొచ్చేసింది. చిన్న వణుకు వెన్నులో.. ఓ క్షణానికి సర్దుకుని శరీరం అలవాటుపడింది. గేట్ దాకా వచ్చి నిలబడ్డాడు. చీకటి పరిమళం లీలగా తాకింది. రెండు చేతులతోనూ మొహాన్నోసారి రుద్దుకుని గాఢంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. ఇంట్లోకి నడవబోతూండగా ఆకాశం వైపోకసారి అతని చూపు సాగింది. చుక్క దూసుకొస్తోంది.. ఆశలా, అలలా.. ఆపలేని రేపటి రోజులా. క్షణకాలం ఆగి చూసాడు. "రాలే చుక్కని చూస్తే మంచో, చెడో అంటారు కదూ!" అనుకున్నాడు మనసులో. నవ్వొచ్చింది. మంచీ, చెడూ కాకుండా నిర్లిప్తంగా జీవితం.. దీన్నేమంటారు! తలుపు మూసుకుంది. లైటారిపోయింది. మనసుని కూడా మూసేసి, ఆలోచనని ఆర్పేసి, శరీరాన్ని మాయచేసి బజ్జోపెట్టేయగలిగితే బాగుండుననుకున్నాడు..

అశాంతిగా దొర్లుతూ.

***

"గుడ్నైట్.. మూడున్నరకీ.. ఫ్హూ.. థాంక్స్ చెప్పాలి నీకు." తలుపేసి లోపలికొస్తూ గౌతమితో చెప్పింది మహతి.

"ఉహూ.. నువ్వొక్కర్తివైనా చూస్తావు. నేనున్నాను కనుక నాకు చూపించావు.. రాలే చుక్కల్ని.. సారీ జెమినిడ్స్ ని." పల్చగా పరుచుకున్న నవ్వు, అలసటగా వాలుతున్న కళ్ళు .. గౌతమి సోఫాలో కూర్చుని లేప్టాప్ ఆన్ చేసింది.

"ఇంక పడుకో. చాలా లేటయింది." మహతి తన బెడ్రూమ్ లోకి వెళ్ళబోతూ అంది.

"ఊ.. చిన్న పని గుర్తొచ్చింది. చిన్న పోస్ట్ ప్రాసెస్. రేపటికి పిక్స్ పంపుతానని మాటిచ్చాను. లేట్ గా లేస్తే కష్టం కదా. చేసేసి.. నేనిక్కడే పడుకుంటానూ.. గుడ్నైట్!" టీపాయ్ మీదున్న కళ్ళద్దాలు తీసి పెట్టుకుని పనిలో మునిగిపోయింది గౌతమి.

"హాల్లో కాస్త చలెక్కువుంటుంది చూసుకో మరి. నీ ఇష్టం రూమీ.. ఎక్కడైనా సరే హాయిగా పడుకో. గుడ్నైట్" లోపలికెళ్ళి లైటాపింది.

చకచకా ఫోటోస్ ప్రాసెస్ చేస్తోంది. కళ్ళు నిశితంగా పరిశీలిస్తున్నాయి. పోలరైజింగ్ ఫిల్టర్ వాడి కేమెరా కంటిలో బంధించబడిన పచ్చదనం చూడడానికి అందంగానే ఉన్నా ఆమెకి తృప్తి కలగలేదు. గ్రీన్ చానల్ ని సింగిలౌట్ చేసి సాచ్యురేషన్ ని కాస్త పెంచింది. కళ్ళు తృప్తిగా ఆర్పి సేవ్ చేసింది. పైన ఆకాశపు నీలానికి కూడా కాస్త కలర్ బూస్ట్ అవడం చూసి బావుందనుకుంది. పని ముగించి షట్ డౌన్ చేయబోతూ ఆగింది. ఫేస్ బుక్ లోకి లాగిన్ అయి ఊదారంగు బుట్టచేతుల టాప్ వేసుకుని నవ్వుతున్న మహతి ప్రొఫైల్ మీద క్లిక్ చేసింది. ఫ్రెండ్స్.. ఫ్రెండ్స్.. వంశీ... వంశీ.. ఇతనేనా? లొకేషన్ ఇదే. హైస్కూల్.. పెదరాయవరం. గాట్ హిమ్! రిక్వెస్ట్ సెంట్. ఎక్కడో పార్క్ లో నిలబడి తీయించుకున్న ఫోటో.. చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు. ఎడమ పాపిడి.. తీరైన మీసకట్టు.. కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. కాస్త డార్క్ బ్లూ వేసుకుంటే ఈ బేక్ డ్రాప్ కి బావుండేది. నవ్వుకుంది. మళ్ళీ మహతి ప్రొఫైల్ లోకి వచ్చి చూసింది. నల్లటి ఆకాశంలో నవ్వుతూ దూసుకొచ్చేస్తున్న నక్షత్రం కళ్ళ ముందు కదిలింది.

తలుపు తీసి బయటికొచ్చి.. మేడ ఎక్కి ఇంకా అరాకొరా రాలుతున్న చుక్కల్ని చూసి, వెంట తెచ్చుకున్న కేమెరా తో నాలుగైదు ఫోటోస్ తీసుకుని కిందకొస్తూ అనుకుంది. “ఆస్ట్రోఫోటోగ్రఫీ కి సరిపడా లెన్సుల్లుండుంటే బావుండేది. చిన్న చీటింగ్ చేయక తప్పదిప్పుడు..”

***

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS